

any I - 2 de juny 1934 - núm. 7

**setmanari portantveu de la joventut
d'esquerra -estat català- de badalona**

redacció i administració: sant anastasi, 2

número solt: 20 cèntims

del moment

La Joventut d'Esquerra Estat Català, ha sigut víctima de una vil maniobra per part d'un poc escrupulós militant d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Consell Executiu de dita organització però, ha sortit al pas d'aquesta maniobra, hi ha pres l'acord d'inhabilitar per a cap representació de l'Esquerra a l'autor d'aquest lamentable èxítol.

Lamentem aquest accident, si bé creiem un deure advertir a tots els qui vulguessin intentar desprestigiar la nostra organització, que aquesta es troba degudament compenetrada, perquè es pugui deixar sorprendre per qualsevol despreocupat que intentés muntar-se una plataforma arran de la nostra actuació.

La Joventut d'Esquerra Estat Català, a pesar de totes les insídies i provocacions de que pugui ésser víctima, no s'apartarà un milímetre del camí iniciat, i sabrà apartar del seu costat tots els Grau llassans que vulguin obstruccionar l'obra nacionalista que ve desenvolupant aquesta Joventut.

estudi sobre la hidalguia d'espanya

Si obriu a l'atzar una revista espanyola, tard o d'hora hi trobareu una al·lusió a la hidalguia espanyola, el vell i cursi blassó de que han fet gran gala els escriptors de tuf de monarquia de la vella Espanya.

Hidalguia hispana...? No sabem pas on deu trobar-se ni quina mena d'hidalguia deu ésser perquè no li hem vist mai la cara i nosaltres els catalans, sempre hem tingut la dissort de que quan hem tractat amb espanyols n'hem sortit perjudicats perquè al tractar-se de nosaltres els espanyols centralistes s'obliden de que al diccionari existeix una paraula que ells l'apliquen sovint en les seves prèdiques: Hidalguia.

Analitzem la hidalguia serrana que han tingut els primers espanyols, representatius per estar en el reial soli de la major part de la nació espanyola a contar des de l'adveniment de les dinasties d'origen estranger.

Carles I, *Imperator Rex*, tenia una d'hidalguia a la seva manera. Per això devia enviar Hernán Cortés a Mèxic per conquerir-lo cosa que féu molt bé l'aventurer espanyol, fent els desmans més monstruosos contra els pobres indis que no volien doblegar-se davant l'espasa i la bandera violadores de les seves terres magnífiques i verges.

On era la hidalguia de Carles I...? El més insignificant dels azteques ho era bastant més que no pas ell. Davant nostre ha quedat molt millor Atualpha que no pas Carles, ja que almenys Atualpha defensava la seva terra amb tots els mitjans i en canvi l'emperador per mitjà de Hernan Cortés volia posar el seu peu imperialista damunt la civilització azteca que no necessitava pas de cap tutela estrangera per anar seguint la seva via

tranquila a les seves terres ignorades.

El rei Felip II, el rei frare com vàrem titular-lo en un passat article, fou per excel·lència un gran amic de les iniquitats de l'Inquisició, que com una virulenta ironia s'anomenava el Sant Tribunal, però amb una santetat feta a conveniència de frares i per benefici de l'Església Catòlica, Apostòlica i Romana. La Hidalguia de Felip II devia concretar-se amb les seves paraules famoses:

"Als meus dominis no es pon el sol". Quina gràcia no tenia el corcat monarca en dir els seus dominis, i sobretot quina classe de dominis no era. No s'en donava vergonya el religiós monarca de tenir tants dominis i tenir tanta gent sota la seva fèrula implacable i sota l'amenaça d'un Torquemada o de les flamarades de l'Inquisició.

El rei Felip II, també tenia una altra frasse que ha passat a la història. Fou quan el desastre de l'esquadra Invencible, que al saber-ho el rei, va exclamar: "Jo vàreig enviar les meves naus contra els homes i no pas contra el elements".

Aquesta frasse ja de sí és tot l'història de Felip II. Perquè Felip II com a rei que era devia lamentar-se més de la pèrdua de les seves naus que no pas de la pèrdua dels seus homes...? Que li importaven al cuc amb corona els seus pobres súbdits...? Res absolutament. El rei Felip llavors estava obsessionat amb l'Estuardo i la reina d'Anglaterra i contra aquesta anava el seu odi principalíssim i concentrat perquè la reina d'Anglaterra no era catòlica i volia fer-li pagar cara la seva gesta atrevida amb la reina Maria Estuardo per honra i glòria de l'Església Catòlica.

Del rei Felip V, ni val la pena de posar-lo a la nostra memòria, que reposi

el més poc tranquil·lament possible i tant de bó que en comptes de repòs només tinguéssim que martiris per la seva vilesa i per la seva gesta indigna de bandit.

De la reina Isabel II ja en coneixem les seves gestes de reial coïtissana. Ineptitud multiplicada fins a l'infinit embrutant de sang de les mil i una revoltes que pel seu mal cap varen ensagnar tota Espanya, amb sang bruta de carlins i sang recta i clara de lliberals.

El rei Amadeu de Savoia, què podríem dir-ne d'ell...? Encar que Amadeu I, va ésser un monarca, quasi podríem dedicar-li elogis per la seva retirada oportunitat que li valgué el nostre respecte. Val més així. Amadeu hauria arribat a gastar-se i llavors s'hauria desprestigiats als nostres ulls amb un acte o amb un altre mentre's que ara, encar ens fa un cert respecte el parlar de l'únic rei cavaller que ha tingut Espanya, després del rei Carles, que amb tant d'encert va foragitar per primera vegada l'ensotanada plèyade dels jesuïtes.

Del rei Alfons XII, ja va demostrar des del començament la seva hidalguia acceptant una restauració forçada portada pel sabre d'un general de trista memòria i contra la voluntat del poble que, ja estava tip de monarquies i sospirava per la República, encara de bolquers que els hi acabaven de pendre.

La seva esposa la reina regent Maria Cristina, vella dama austriaca va permetre's enviar a Cuba i Filipines en una guerra injusta i sense entusiasme, sense equip i sense cap esperança de sortir-ne vencedora.

La reina Maria Cristina hauria hagut d'explicar-nos quin dret hi tenia ella per sacrificar la joventut del final del passat segle, sota els canons ianquis que van desfer-la i van aniquilar-la amb una constància digna d'una millor causa.

Es pot guerrear contra una invasió de la pàtria com vàrem fer els belgues, però mai fer servir els homes de filibusteros en una campanya de rapinya per omplir les arques del patrimoni reial de totes les riqueses imaginables que sortien de les nostres antigues possessions. On és l'hidalguia de Maria Cristina...? Tampoc es veu per enlloc només s'hi veu en ella una consciència ben disposada a suportar-ho tot mentre pugui omplir les seves arques, de diner i de territoris que donguin encara més diners.

I ara vé el darrer de tots. Ara ve el rei cafre i assés. Alfons XIII. Què podem dir-li a aquest home que ja no li

hagin dit totes les consciències honrades de l'Espanya...

Només s'en acudeix aquell qualificatiu pel que ell sospirava...

Africà!!! Xacal i sense entranyes. Bandit amb corona, milionari amb la fallera d'arreconar milions per divertir-se amb bacanals descarades quan arribés l'hora de sortir cap a l'exili.

Heus ací la hidalga condició del rei que amb l'aparença d'una bonhomia tendríssima va carregar sobre les nostres espatlles set anys de dictadura i que per conservar uns mesos la corona sobre el seu cap no va dubtar afusellar Galan i Garcia Hernández.

Rei bandit. Rei xacrat amb totes les males xacres morals i materials!

Brutícia pura. Lepra ignominiosa de la pobra hidalga Espanya. El rei Alfons XIII era el pitjor de tots els mals que occien la nació. Era un Annual repetit cada dia i que hauria acabat menjant-se les nostres entranyes de no arribar a temps el cop d'estaca que va fer-lo saltar com un ninot desconjuntat del seu soli milenari per anar-lo a fer caure als boscos de Fontainebleau, per desgràcia dels francesos que han tingut tanta bonhomia en recollir un pilot d'escombrieries.

Hem vist uns exemples de la hidalguia d'Espanya.

On l'heu vista...? No parlem de l'Espanya republicana que no volem atacar. Però quina hidalguia han demostrat amb nosaltres els espanyols...?

Cap, gens ni mica!!! Els hidalgs hem sigut nosaltres que teniem la categoria i la soldada d'un mosso de masia i teniem de mantenir al senyor.

Ignorada hidalguia la nostra. Hidalguia pura, hidalguia de sacrificis aguantats amb estoïcitat espartana any a darrera l'altre.

No volem fer ara cap paper de víctima. Volem demostrar que veritablement som hidalgs de patró perfecte. Deixeu tant sols que en el nostre cel hi llueixi l'estel rutilant de les nostres esperades llibertats i allavors en igualtat de condicions veurem qui són els hidalgs de la Península Ibèrica.

Veurem si som nosaltres que hem sofert o si han estat els qui xuclant-nos fins la darrera gota de la nostra sang, han presumit d'hidalguia des que existeix Catalunya i des que existeix Espanya.

AUDAUCIOS

**ni atemptats, ni insídies, ni provocacions,
podran desvirtuar l'obra començada per
estat català**